

Nr 497.

Av herr **Danielsson m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 31, med förslag till lag om vissa ekonomiska stridsåtgärder.*

Det förslag till lag om vissa ekonomiska stridsåtgärder, som förelagts riksdagen i Kungl. Maj:ts proposition nr 31, innebär i vissa avseenden betydande framsteg för strävandena att bereda skydd för dem, som vilja stå utanför de ekonomiska striderna. Ävenså kommer ett genomförande av förslaget att i viss mån mildra yttringarna av motsättningen mellan parterna själva. Det förefaller emellertid som om vissa viktiga områden av berörda stridsfronter ändock lämnats oreglerade genom den ifrågavarande lagstiftningen, ett förhållande som hos allmänheten kommer att i hög grad minska tilliten till densamma.

Vi åsyfta här det mycket vanliga förhållandet, att fastän någon tvist mellan en arbetsgivare och hans arbetare icke är för handen och fred även råder inom branschen i fråga, representanter för en facklig organisation infinna sig på arbetsplatsen och störa arbetsfreden därstädes. Antingen riktar sig stridsåtgärderna emot arbetarna, därför att dessa tilläventyrs äro oorganiserade, och då i syfte att förmå dem att ingå i fackföreningen. Eller också dekretarar fackorganisationen utan vidare, att de sysselsatta arbetarna skola avlägsnas och arbetet utlämnas till organiserad arbetskraft. I sistnämnda fall kan åtgärden stundom motiveras av kravet på organisations-tvång men ofta är skälet till stridsåtgärden en konflikt mellan olika arbetareorganisationer om vad slags arbete som skall räknas höra till ett visst fack. Ett vanligt krav är även, att avtalsenliga löner skola tillämpas på arbetsplatsen, ehuru kanske såväl arbetsgivare som arbetare äro oorganiserade.

Det säger sig självt att stridsåtgärder av ovanberört slag kunna riktas mot såväl arbetsgivaren som mot arbetarna. Under vissa betingelser torde endera parten vara skyddad enligt regeringsförslaget, exempelvis om det kan anses att tvisten orsakas av konkurrens om arbetstillfällen, då en sådan konflikt icke får utsträckas till tredje man. Fråga är emellertid vem som i ett dylikt förhållande skall anses som tredje man. Enligt trettonmannakommissionens förslag till lag skulle jämväl stridsåtgärder i syfte att tvinga någon in i organisation vara förbjuden. Men även enligt kommissionsförslaget skulle såväl arbetsgivare som arbetare vara oskyddade, därest stridsåtgärd av en fackförening vidtoges mot båda parterna i syfte att påverka löneavtalet dem emellan.

Ifrågavarande slag av konflikter äro så allmänt förekommande att någon exemplifiering icke torde erfordras. Till denna kategori höra de talrika

tvister inom byggnadsbranschen, där organisationer kräva ensamrätt till utförande av allt arbete i facket inom ett visst geografiskt område. Hit höra också de uppmärksammade striderna mot småföretag, som tillämpa andra lönebestämmelser än de inom facket avtalsmässigt gällande.

Det förefaller ganska rimligt, att ett arbets- eller anställningsavtal, som ingåtts mellan tvenne parter och respekteras av dessa, också skulle skyddas mot ingripande från obehöriga, så att om full enighet råder mellan en arbetsgivare och hans arbetare båda skulle vara skyddade mot stridsåtgärder från utanför stående organisationer. Det kan måhända möta vissa formella svårigheter att inarbeta ett dylikt stadgande i det nu föreliggande lagförslaget, men vi anse här berörda område så betydelsefullt i fråga om beredande av rättsskydd för dem som ingenting hellre önska än att få vara i fred, att vi ändock våga hemställa om införande i lagförslaget i lämpligt sammanhang av ett dylikt stadgande.

På grund av vad sålunda anförts hemställa vi,

att riksdagen vid behandling av det i Kungl. Maj:ts proposition nr 31 framlagda förslaget till lag om vissa ekonomiska stridsåtgärder måtte besluta sådant tillägg till lagen, att skydd mot kollektiva stridsåtgärder beredas arbetsgivare och arbetare som sinsemellan icke ligga i tvist om löner eller arbetsförhållanden.

Stockholm den 16 februari 1935.

A. Danielsson.

Alfr. Nilsson,
Steneberg.

Oscar Carlström.
